

ENTER

开封志怪

คัดลอกอ่าน คดีปศาจ
แห่งเมืองไคเฟิง 1

ENTER

คัดลอกอ่าน

ENTER

คัดลอกอ่าน

尾鱼 Wei Yu เขียน
พริกทอง แปล

开封志怪

คดีปศาจ
แห่งเมืองโคเฟิง

คตปีศาจแห่งเมืองโคเฟง 1

尾鱼 Wei Yu เขียน พรักหอม แปล

《开封志怪》Vol 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 尾鱼 Wei Yu

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2458-4

ภาพประกอบปก 容境

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พูนพูน

กระดาษปกอ่อนลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ผู้เที่ยวท่องไปในยุทธภพแห่งวรรณกรรมจีน ใครบ้างไม่เคยได้ยินเรื่องราวอันน่าเลื่อมใสแห่งเมืองไคเฟิง ใช่แล้ว เรากำลังพูดถึงท่านเปาหน้าดำผู้เที่ยงธรรมองค์รัชชจันเจาผู้เก่งกาจ กองขุนเชอผู้เยือกเย็น รวมไปถึงมือปราบทั้งสี่อย่างจางหลง จ้าวหู หวังเฉา หม่าฮั่น แห่งศาลไคเฟิง ผู้ปราบปรามความชั่วร้าย ทวงคืนความยุติธรรมให้ผู้บริสุทธิ์ ลงทัณฑ์ผู้กระทำผิดไม่เว้นหน้าด้วยเครื่องประหารที่ตัดศีรษะได้ตั้งแต่ยากจนถึงโอรสสวรรค์! เพียงแต่ครั้งนี้เรื่องราวของพวกเขาจะถูกเล่าผ่านฝีมือลายมือของท่านเหว่ยอวี่ นักเขียนผู้เคยพาเราไปรู้จัก 'ครึ่งปีศาจชื่อเถิง' มาแล้ว

เกริ่นเพียงเท่านี้ผู้ติดตามท่านเหว่ยอวี่มาก่อนคงคาดเดาได้แล้วว่าศาลไคเฟิงที่เคยรู้จักย่อมเปลี่ยนไปแน่นอน แต่จะเปลี่ยนไปแค่ไหน และเต็มไปด้วยความอัศจรรย์เพียงใด เรื่องราวเหล่านั้นรอให้ท่านรับชมอยู่ในหน้าถัดไปแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

เหว่ยอวี่ ผู้คลั่งไคล้เรื่องพิศวงลึกลับมหัศจรรย์ เชื่อว่าโลกนี้มีเรื่องเร้นลับที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ด้วยตาเห็น หลงรักการเดินทางท่องเที่ยว และยิ่งชื่นชอบการสืบสวนผจญภัย แต่ด้วยสังขารไม่อาจจะเสี่ยงอะไรได้ขนาดนั้น จึงขอใช้บรรณพิภพนี้เป็นจุดเริ่มต้นการเดินทาง

ผลงานที่ผ่านมา : ครึ่งปีศาจชื่อเถิง

Wei Yu

จากใจนักแปล

พูดถึงเปาบุ้นจิ้นคงไม่มีใครไม่รู้จัก ตอนแรกที่รู้ว่าจะได้แปลเรื่องเกี่ยวกับเปาบุ้นจิ้นก็ตื่นเต้น แต่พอได้อ่านต้นฉบับ มีผี! แนวสยองขวัญ? ที่ตอนเด็กๆ กลัวผีมากไม่ใช่เพราะไปดูจ๊วเปาบุ้นจิ้นหรอกหรือ อยู่ดีๆ ทั้งโรงจ๊วกก็ปิดไฟมืด จากนั้นก็มีแสงไฟสีเขียวจางๆ สว่างขึ้นมาตรงมุมหนึ่ง มีผีสวมเสื้อกางเกงสีขาว มีคราบเลือดติดอยู่ ใบหน้าซีดเขียว ผมยวประกระใบหน้า ยืนมือยาวๆ ออกมา ร้องขอความเป็นธรรม โอ้ย...ถามตัวเองจะไหวหรือ อีกใจหนึ่งก็คิด แต่นี่เปาบุ้นจิ้นนะ จันเจาเซียนนะ คงไม่มีโอกาสได้ถ่ายทอดเรื่องราวของพวกเขาบ่อยๆ ไม่เสียตายหรือ คงไม่มีผีทั้งเรื่องหรอกน่า มืออาชีพหน่อย

เมื่อตัดสินใจรับงานก็เก็บความหวาดหวั่นทุกอย่างเข้าลิ้นชักไปหมด ตั้งใจทำงานเต็มที่ แล้วก็ไม่ได้ผิดหวัง 'คดีปีศาจแห่งเมืองไคเฟิง' เป็นงานแปลที่ถึงจะยาก แต่ก็เป็นการทำงานที่สนุก ให้ประสบการณ์ที่ดี เนื้อหาพูดถึงเรื่องราวในหลายยุคหลายสมัยของจีนทั้งซาง โจว ซั่น ถึง ช่ง ยังมีแดนเซียนแดนนรก แดนมนุษย์ มีศาสตร์ลึกลับต่างๆ มีฉากต่อสู้ที่ตื่นเต้นเร้าใจ มีความตลกขบขัน มีความอบอุ่นอ่อนหวาน ทุกท่านจะได้เห็นเปาเจิ้ง จันเจากงซุนเซ่อ หวังเจา หม่าฮั่น จางหลง จ้าวหนูในอีกรูปแบบหนึ่งที่ต่างไปจากเดิม แล้วนางเอกเป็นใคร ใครกันที่ทำให้องครักษ์จันของเรารวันไหวได้ อันนี้คงต้องขอให้ทุกท่านไปหาคำตอบด้วยตัวเอง

เป็นครั้งแรกที่พริกหอมมีโอกาสได้มาแปลนิยายให้กับทางเอ็นเธอร์นิวส์ เป็นงานแนวใหม่ที่ไม่เคยแปลมาก่อน หากมีข้อผิดพลาดประการใดก็ต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ หวังว่าทุกท่านจะสนุกสนานไปกับเรื่องราวใน 'คดีปีศาจแห่งเมืองไคเฟิง' ค่ะ

พริกหอม

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทนำ

จันเจาเพิ่งจะก้าวเข้ามาในห้องหนังสือก็เห็นจางหลงจ้าวหูนั่งคอตกอยู่

เขาใจกระดูกไห่วพลันคิดอะไรขึ้นมาได้

ถ้าจำไม่ผิด วันนี้จางหลงจ้าวหูรับคำสั่งจากใต้เท้าเปาให้ไปจับกุมไปเสวี่ยเซียน ฆาตกรคนสำคัญในคดีฆาตกรรมสองศพ

มานั่งหน้ามอยคอตกเช่นนี้ คงกลับมาโดยไม่มีผลงานเป็นแน่

ไม่ผิดจากที่คิด จางหลงเหลือบตาขึ้นมาแล้วบนคู้้อออกมาประโยคหนึ่ง "ว่ากันตามเหตุผลเราไปถึงก่อน คนของสำนักชีฮวาลิวไปถึงช้ากว่าเรา..."

ใช่ พวกเจ้าไปถึงก่อน ไปถึงก่อนครู่หนึ่งก็ดี ไปถึงก่อนสามปีห้าปีก็ช่าง ขอเพียงคนของสำนักชีฮวาลิวแค้นเสียง้อออกมาทางจงกุกเบาๆ ต่อให้ไม่ยินยอมไม่สมัครใจเพียงใดก็ต้องมอบตัวผู้ต้องหาให้ถึงมือพวกเขา

จันเจาหัวเราะอย่างอัปจนปัญญา "เช่นนั้น ถือว่าปิดคดีแล้ว"

8 คดีปีศาจแห่งเมืองไคเฟิง 1

"ปิดคดีแล้ว" กองขุนเชอผงกศิระชะ

สายตาของทุกคนหันไปที่เปาเจิ้ง

เปาเจิ้งพลิกหนังสือราชการที่วางอยู่บนโต๊ะไปด้านหลัง "ปิดคดี"

ผ่านไปสองวัน มีประกาศผลการสืบสวนคดีฆาตกรรมสองศพตามข่าวที่ศาลไคเฟิงปล่อยออกมา ฆาตกรไปเสวี่ยเซี่ยนซัดขึ้นการจับกุมอย่างโจ่งแจ้ง ทำร้ายเจ้าหน้าที่ศาลไปหลายคน จึงถูกจับเฝ้าของครักษ์ติดตา* ชั้นสี่สังหารโลหิตสดกระเซ็นไปเจ็ดก้าว จบชีวิตภายใต้คมกระบี่ในที่นั้น

* องครักษ์ติดตา เป็นชื่อตำแหน่งขุนนางฝ่ายบู๊ที่ได้รับความไว้วางใจจากจักรพรรดิ มีอภิสิทธิ์ให้พกอาวุธเข้าเขตพระราชฐานชั้นในได้

บทที่ 1

ตามกฎระเบียบต้องออกตระเวนตรวจตรา

จากถนนสายหนึ่งไปยังถนนอีกสายหนึ่ง ระหว่างทางมีทั้งคนนั่งเอื้ระเหยสบายใจมีทั้งคนเร่งมือทำงาน คนที่นั่งเอื้ระเหยสบายใจเงยหน้าขึ้นมาเห็นสีหน้าก็เต็มไปด้วยรอยยิ้ม เอื้ทักทายอย่างนอบน้อม "ได้เท่าจ้้น"

คนที่เร่งมือทำงานยังคงเร่งมือทำงานไม่รู้เลยว่าคนที่จู้ๆ ยื่นมือเข้ามาช่วยประคองผู้้นั้นก็คือองค์กรจ้จ้นแห่งศาลไคเฟิง

ใครๆ ต่างบอกว่าตระเวนตรวจตราเป็นงานหนัก แต่จ้้นจากกลับเห็นว่าไม่มีทางไคจะสบายไปกว่านี้แล้ว

เห็นแต่ประกายดาบเงากระบี่ ผู้คนถูกล้างหารล้มตายอย่างฉับพลัน มาจนชาชิน จู้ๆ ได้มาเดินทอดน่องเอื้ระเหยอยู่ในตรอกบนถนนที่ทอดยาวในช่วงเวลาที่แสงสายัณห์ค่อยๆ ลาลับขอบฟ้า ถึงสิ่งที่ได้ยินจะเป็นเสียงทะเลาะวิวาทของสามีภรรยา ที่ได้กลืนคือข้าวดิบอาหารไหม้ แต่ในใจก็ยังคงรู้สึกรอบอุ้นอยู่จางๆ

เรื่องราคาดูใจจุ๊กจิกหุ้มหิมเหล่านีกลับเป็นสิ่งที่หลายคนชั่วชีวิต
ก็ยากจะพบพาน

เมื่อเลี้ยวเข้าถนนสายหนึ่ง ตรงช่วงกลางของถนน บริเวณหน้า
ประตูหอวันสวาเห็นมีผู้คนห้อมล้อมอยู่จำนวนมาก เสียงโต้เถียงกัน
ดังแว่วมา

จั้นเจากับจางหลงและจ้าวหูต่างหันมาส่งสายตาให้กันแล้วสาวเท้า
เร็วๆ ตรงเข้าไป

คนที่ส่งเสียงอะอะโวยวายกลับเป็นชายหนุ่มหน้าตาอวบอ้อม
นวลเนียนคนหนึ่ง ในมือถือตัวแลกเงินอยู่สองใบ เขาช่มก้นอารมณ์
จนใบหน้าแดงฉาน "ตกลงกันแล้วจะให้ข้าไถตัวซุ่ยอวี๋ในราคาสองพัน
ตำลึง ขำรวบรวมเงินมาได้แล้ว พวกเจ้ากลับไม่มอบคน เห็นข้ามา
พูดจาล้อเล่นกับพวกเจ้าหรือ"

แม่เล้าวัยกลางคนที่ยังคงมีจริตจะก้าน ใบหน้าพอกแป้งไว้นจน
หนาเตอะ เปิดปากพูดที่แบ่งก็ร่วงกราว

"ไม่กล้าปิดบังคุณชายจาง ซุ่ยอวี๋ไปจากหอวันสวาแล้วจริงๆ
เจ้าคะ"

"เหลวไหล!" คุณชายจางถลึงตา แผดเสียงดังขึ้นแปดระดับ
"เจ้าเห็นว่าคุณชายหลี่ให้เงินมากกว่าละสิ จึงแอบส่งตัวซุ่ยอวี๋ไป
บ้านสกุลหลี่ วันนี้ถ้าเจ้าไม่มอบคน ข้าก็จะรื้อหอวันสวาของเจ้าเสีย!"

สมุนรับใช้ท่าทางดูร้ายกลุ่มหนึ่งที่อยู่ด้านหลังคุณชายจางได้ยิน
แล้วก็ถลกแขนเสื้อขึ้น เผยสีหน้าท่าทางชั่วช้าสามานย์สุดขีดออกมา

แม่เล้าลำบากใจเป็นที่สุด

คุณชายจางทั้งขู่เข็ญบีบบังคับและหลอกล่อด้วยผลประโยชน์
ต่อไป "ซุ่ยอวี๋บอกว่าจะรอข้าอยู่ที่หอวันสวา นางจะจากไปโดยไม่ล้าลา

ได้อย่างไร หรือมามา* รับประโยชน์จากคุณชายหลี่แล้วร่วมมือกัน
หลอกข้า"

แม่เล่ายังคงไม่เปิดปาก

คุณชายจางถึงตาใส่อีกครั้ง "ทุบทิ้งเดี๋ยวนี้!"

เหล่าสมุนรับใช้ดูร้ายขนรับคำหนึ่งด้วยท่าทางกระเหี้ยนกระหือรือ
ฝูงชนที่ล้อมชมอยู่ส่งเสียงฮือฮา จันเจาเห็นว่าน่าจะสมควรแก่เวลา
ลงมือแล้ว

ทันใดนั้นเสียงแหลมเล็กของแม่เล่าก็กรีดดั่งขึ้น ดังจนคนหูอื้อ

"เป็นสำนักชีฮวาลิว คนของสำนักชีฮวาลิวเอาตัวชูเอวีไป!"

คุณชายจางอ้าปากคล้ายฟังไม่เข้าใจ "เจ้าว่าอะไรนะ"

"เป็นสำนักชีฮวาลิว" แม่เล่าวางท่าเหิมเกริม "แน่จริงก็ไป
สำนักชีฮวาลิว ไปหาตวนมู่ชู่ย อย่ามาโอ้อวดเป็นผู้กล้ากับข้า"

มีเสียงโห่ฮาดังขึ้นมาในฝูงชน

"คิดว่าข้าไม่กล้าหรือ" คุณชายจางตบอกพูด "พวกเจ้ากลัวตวนมู่ชู่ย
ผู้นั้น แต่ข้าไม่กลัว"

มีเสียงโห่ฮาดังขึ้นมาในฝูงชนอีกครั้ง จากนั้นคนที่มุงดูก็แยกย้าย
กันไป

"พวกเจ้าอย่าเพิ่งไปสิ" คุณชายจางรื้อนร่น "ข้ากลัวจริงๆ ข้าจะไป
ทูปบ้านตวนมู่ชู่ยเดี๋ยวนี้ พวกเจ้าอย่าเพิ่งไป"

สมุนรับใช้คนหนึ่งไม่อาจทนดูต่อไปได้ เข้ามาดิ่งๆ แขนเสื้อ
คุณชายจาง "คุณชาย ได้ยินว่าแม้แต่ศาลโคเฟิงยังต้องอ่อนข้อให้
ชีฮวาลิวสามส่วน...มีดค่าแล้ว ควรกลับกันได้แล้ว"

* มามา โดยทั่วไปหมายถึงแม่ แต่สามารถใช้เป็นคำเรียกภรรยา หญิงสูงวัย และยังใช้เรียกแม่เล่า
ในนวนิยายโสมได้ด้วย

"กลับไปอะไรกัน" คุณชายจางถลึงตาใส่สมุนผู้นั้น ดวงตาของเขา เดิมก็ไม่โต แต่กลับชอบถลึงตาใส่ผู้อื่นจนหางตาเจ็บ "ข้าจะไปหา ตวนมู่ซู่ย ข้าจะไปต่อว่านางเดี๋ยวนี้"

พูดจบก็หมุนตัวก้าวยาวๆ จากไป เดินไปได้ระยะหนึ่งก็หันกลับมา มอง บรรดาลูกสมุนที่สาบานว่าจะจงรักภักดีจนตายกลับไม่มีใคร ตามมาสักคน

"พวกเจ้าไม่ต้องตามมา" คุณชายจางหาทางลงให้ "ข้าจะไปหา ตวนมู่ซู่ยเอง"

"เขาตายแน่แล้ว" จันเจาพลันตบๆ บ่าลูกสมุนคนหนึ่ง ลูกสมุนผู้นั้นพยักหน้าด้วยท่าทางเศร้าสร้อยดูจะสูญเสียบิดามารดา จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองว่าใครกันที่กล้าพูดออกมาตรงๆ เช่นนี้

"จัน...จัน..." ลูกสมุนผู้นั้นพูดติดอ่าง

"ข้าชื่อจันเจา ไม่ได้ชื่อจันจัน" จันเจาตอบว่าเขาก็ก "พวกเจ้า รออยู่ที่นี้ ข้าจะไปตามคุณชายที่ไม่รู้จักกลัวตายของพวกเจ้ากลับมา"

เดินไปได้สองก้าวเขาก็หันหน้ากลับมา "แน่นอน ที่พากลับมาให้ พวกเจ้าได้อาจเป็นคนตายคนหนึ่ง"

ดูท่าทางคุณชายจางคงโกรธมากจริงๆ

จุดนี้วิเคราะห์ได้จากท่าทางการเดินของเขา เท้าทั้งสองย่ำลง บนพื้นหนักๆ แขนทั้งสองแกว่งซ้ายแกว่งขวาแรงๆ มีอยู่ช่วงหนึ่ง เนื่องจากคุมจังหวะไม่ดี ทำให้แขนขาแกว่งไปในทางเดียวกัน

จันเจาเดินตามอยู่ข้างหลัง เว้นระยะห่างราวจั้ง* กว่าอย่าง ไม่รีบไม่ร้อน ตอนคุณชายจางพบว่าเขาเดินตามมาก็หันหน้ามาพูด

* จั้ง หน่วยความยาวของจีน เทียบได้ประมาณ 3.33 เมตร

ทำนองทำทาย "จันเจา ข้าจะไปหมู่บ้านตวนมู่ซู่ย เจ้ากล้าทำเช่นข้าหรือไม่"

"จันเจาไม่กล้า" จันเจาตอบอย่างซื่อตรง พร้อมกันนั้นก็ได้กลิ่นสุราที่คุณชายจางฟ่งออกมาจึ่งรู้สาเหตุที่ทำให้คุณชายจางไม่หวาดไม่กลัวอะไรเช่นนั้น

สุราทำให้คนใจกล้าขึ้น จันเจาคิดในใจ คนโบราณไม่ได้โกหก

บ้านของตวนมู่ซู่ยอยู่ตีนเขาห่างจากตัวเมืองด้านตะวันตกไปสิบลิ* อยู่ริมน้ำอิงภูเขา เงียบสงบยิ่ง เมื่อข้ามสะพานแห่งหนึ่งไปก็จะเป็นกระท่อมมุงหญ้าคามีสถานเล็กด้านหน้าของตวนมู่ซู่ย มองจากประตูรั้วเข้าไปก็ไม่มีอะไรแตกต่างจากกระท่อมของชาวบ้านทั่วไป เพียงแต่เก็บกวาดเรียบร้อยเป็นพิเศษ

"ตวนมู่ซู่ย!" คุณชายจางสองมือจับประตูรั้วเขย่า "เจ้าเอาซู่ยอวีไปซ่อนไว้ที่ไหน ตวนมู่ซู่ย!"

คุณชายจางหันหน้ากลับมาคิดจะพูดอะไรกับจันเจา จึงพบว่าจันเจายังยืนอยู่ไกลๆ ที่หัวสะพานไม่อีกด้านหนึ่ง "เหตุใดท่านจึงไม่เข้ามา"

เพราะเหตุใดจึงไม่เข้ามา แน่นนอนยอมเป็นคำสั่งของเปาเจิ้ง หลังฟังภูผาเขียว สายน้ำไหลคดเคี้ยว เจ้าบ้านไม่นำทางไม่ข้ามสะพานตวนมู่

หากไม่ใช่กินอิมไม่มีอะไรทำ ใครอยากจะไปแสหาเรื่องตวนมู่ซู่ย ผู้เป็นเจ้าของสำนักชี่ฮวาหลิว

คุณชายจางยังคงหันหน้ามาหัวเราะ "จันเจา ทุกคนต่างบอกว่าเจ้าเป็นแมวหลวง แต่ข้าว่าเจ้าชี่ขลาดดุจมุสิก"

* ลิ (หลี่) หน่วยความยาวของจีน เทียบได้ประมาณ 500 เมตร

จันเจ้ายิ้มๆ "คำพูดนี้เจ้าพูดให้ข้าฟังก็แล้วไปเถิด แต่อย่าพูดต่อหน้าไปอีกรั้ง* เด็ดขาด"

พูดยังไม่ทันขาดคำดี คุณชายจางพลันใช้มือขวาคุมมือซ้ายไว้ พร้อมร้องเสียงดัง "กัดข้า...ประตู่รั้วกัดข้า!"

ใครให้เขาอยู่ดีไม่ว่าดีไปจับประตู่รั้วของตวนมู่ซู่ย โจเซจันกันว่า ล่าหนักสีขาวหลิวฉลาดหลักแหลมนับเป็นตัวอันตรายอันดับหนึ่งในไต้หหล้า ไม่ต้องพูดถึงว่าทำประตู่ที่กัดคนได้ ต่อให้ทำประตู่ที่กินคนได้ก็ไม่แปลก

"มันกัดข้าจริงๆ ข้าเห็นปากอยู่ชัดๆ เอ? เหตุใดจึงหายไปแล้ว" คุณชายจางขี้ตา รวากับสิ่งที่เห็นหายไปไหนหมด

ขณะพูด หญิงสาวท่าทางอ่อนหวานแถมซ้อยสวมเสื้อผ้าแพรบาง สีเขียวมรกตผู้หนึ่งพลันเดินยิ้มๆ ออกมาจากในบ้าน

คุณชายจางพลันนึกถึงเรื่องซู่ยอวี่ขึ้นมาได้ "เจ้าก็คือตวนมู่ซู่ย?"

"ใช่" ตวนมู่ซู่ยยิ้ม "เจ้ามาหาซู่ยอวี่หรือ"

"ซู่ยอวี่อยู่ที่นี้จริงด้วย!" คุณชายจางเพลิงโทสะพวยพุ่ง "เพราะเหตุใดเจ้าต้องจับนางมา"

"เจ้าอยากรู้จักเข้ามาถามนางเองเถิด" ตวนมู่ซู่ยเปิดประตู

คุณชายจางแค้นเสียงฮือออกมาคำหนึ่งแล้วเชิดศิระชั้นจนสูง ปลายคางชี้ตรงไปที่ใบหน้าของตวนมู่ซู่ย

ตวนมู่ซู่ยยิ้มแยม ไม่ได้โกรธ นางยังทักทายจันเจา "ได้เท่าจัน

* ไปอีกรั้ง หนึ่งในจอมยุทธ์ห้าหนู ฉายาหนูขนทอง อีกสี่คนคือหลู่ฟาง ฉายาหนูตะถัน ฟา หาน ฉายาหนูดำดิน สวีซิง ฉายาหนูทลายผา เจียงผิง ฉายาหนูตะลุมบาล เนื่องจากจันเจามีสมญาว่า แมวหลวง ไปอีกรั้งเห็นว่าเป็นการหยามหน้าตน จึงวางกับดักจับตัวจันเจาไป แต่เจียงผิงหนูตะลุมบาลมาคลี่คลายสถานการณ์ได้ทัน สุดท้ายหนูทั้งห้าและจันเจากลายเป็นสหาย ร่วมมือกันช่วยงานราชการ

ก็เข้ามาด้วยกันเถิด"

จันเจาระบายลมหายใจออกมาที่หนึ่งแล้วจึงเดินข้ามสะพานมา
หลังจากเข้ามาในบ้านก็ลงนั่งล้อมโต๊ะ คุณชายจางมองไปรอบๆ
"ชู่ยอวี้อีเล้า"

"ยังทาสาดทาแป้งอยู่กระมัง" ตวนมู่ชู่ยกกล่าว "ยอมไม่อาฉนมุ่ง
หน้าตามอมแมมมาพบคุณชายได้"

คุณชายจางเผยสีหน้ากระหยิ่มใจ

"มีคำพูดประโยคหนึ่งข้าอยากจะถามคุณชายต่อหน้า คุณชายมี
ความจริงใจต่อชู่ยอวี้อีหรือ"

คุณชายจางถลึงตา ตบอดังปึก "หัวใจดวงนี้ตั้งวันจันทราเป็น
พยานได้"

คุณชายจางชอบถลึงตาเสียจริง ยังชอบตบอดีกด้วย

"แต่..." ตวนมู่ชู่ยมีสีหน้าห่วงกังวล "สตรีที่อาศัยรูปโฉมทำให้บุรุษ
พึงพอใจย่อมไม่อาจรักษาความสัมพันธ์ไว้ได้ยาวนาน เกิดวันหน้า
ชู่ยอวี้อีแก้ตัวลงรูปโฉมเสื่อมโทรม..."

"เห็นข้าเป็นคนตื่นเงินเช่นนั้นรี" คุณชายจางถลึงตาอีก

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น..." ตวนมู่ชู่ยลากเสียงยาวอย่างมีความหมายลึกซึ้ง
"เช่นนั้นข้าก็วางใจแล้ว คุณชายจางพูดอะไรไว้ต้องจดจำให้ดี อย่าพูด
กลับไปกลับมาให้ชู่ยอวี้อีต้องเสียใจ"

"เรื่องนี้แน่นอน" คุณชายจางรับปากเต็มคำ

ตวนมู่ชู่ยหันมามองจันเจา "ความใจกล้ำของได้ทำจันเป็นอย่างไร"

"พอถูไถไปได้"

"เช่นนั้นก็ดี อีกประเดี๋ยวถ้ามีอะไรเกิดขึ้น..."

"ข้าจันเจาจะรับมือเอง"

ตวนมู่ซุ่ยยังมีเลศนัย

ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น...จะมีอะไรเกิดขึ้นหรือ

คำพูดเมื่อครู่ของตวนมู่ซุ่ยคล้ายมีความนัย หรือซุ่ยอวี้ผู้นี้หาได้รูปโฉมงามเพริศพรั่งเช่นที่คุณชายจางคิด หาไม่แล้วเหตุใดตวนมู่ซุ่ยจึงให้คุณชายจางแสดงท่าทีชัดเจนว่ารักซุ่ยอวี้ 'ไม่ใช่เพราะหน้าตา'

ขณะที่ใคร่ครวญอยู่นั้นพลันมีเสียงดนตรีดังมาจากด้านใน นุ่มนวลแผ่วโผย พร้อมกันนั้นสตรีในชุดโอ้อวดสวยหรูผู้หนึ่งก็เอื้อมย่างออกมาจากห้องด้านใน คุณชายจางมีท่าทีตื่นเต้น รีบลุกขึ้นมาต้อนรับกุมมือทั้งสองของสตรีผู้นั้น "ซุ่ยอวี้"

ซุ่ยอวี้ก้มหน้ายิ้มท่าทางขวยเขิน สะบัดมือทั้งสองของคุณชายจางออก ร่ายรำอย่างคล่องแคล่วไปตามเสียงดนตรีบนพื้นที่ประมาณหนึ่งตารางจั้งนั้น

คุณชายจางชมดูนัยน์ตาไม่กะพริบ ค่อยๆ ถอยกลับมาข้างโต๊ะอย่างทิ่มทื่อ มองตามทุกอากัปกริยาของซุ่ยอวี้ไม่ละสายตาไม่ว่าจะยิ้มยิ้มหรือขมวดคิ้ว จิตใจคงจะโอบยิบไม่รู้ว่าตนเองอยู่ที่ไหนแล้ว

จันเจาเองซุ่ยอวี้แล้วก็มองคุณชายจาง ไม่เข้าใจอย่างสิ้นเชิงว่าในน้ำเต้าของตวนมู่ซุ่ยขายยาอะไร* ตวนมู่ซุ่ยเพียงยิ้มน้อยๆ แสดงท่าทีให้จันเจาสงเกตซุ่ยอวี้

จันเจาจ้องอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เริ่มมองสายสนกลในออก

ซุ่ยอวี้ผู้นี้ตอนเพิ่งปรากฏตัวดูงามหยาดเยิ้มน่าประทับใจ เพียงแต่ระหว่างขับร้องร่ายรำไป ใบหน้าก็ยิ่งแลประหลาด แต่กับบอกไม่ถูกว่าประหลาดตรงไหน เพียงชั่วประกายไฟแลบ จันเจาพลันเข้าใจ ซุ่ยอวี้ແກ່ລຸງແລ້ວ

* มาจากสำนวน 'ในน้ำเต้าขายยาอะไร' หมายถึงมีแผนการอะไรแอบแฝงซ่อนเร้น

ชู่ยอวี่ที่อยู่ตรงหน้าแม้รูปร่างจะงดงาม ทว่าระหว่างหัวคิ้วนั้นดำ
ก็มีริ้วรอยเล็กๆ ปรากฏอยู่ คล้ายแก่ลงไปนับสิบปี

จันเจาตกตะลึงพริ้งเพริดหันมองตวนมู่ชู่ย นางรู้ว่าเขามองออก
ถึงมูลเหตุแล้วจึงพยักหน้าให้น้อยๆ คุณชายจางผู้นั้นยังไม่วังวุ่น ยังคง
เคลิบเคลิ้มอยู่ในการรำรำอันงดงามของชู่ยอวี่

ผ่านไปอีกครู่หนึ่งสีหน้าของคุณชายจางค่อยๆ เปลี่ยน ร่างก็
สั่นสะท้านขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

ชู่ยอวี่แก่งมาก

หน้าตาของนางห้อยต่ำลง สองแก้มแว้ดลึกเข้าไป ใบหน้าจาก
ขาวนุ่แดงปลั่งเปลี่ยนเป็นแห้งเหี่ยวเหลืองเหมือนเทียนไข แผ่นหลัง
ค่อยๆ งอจุ่มลง เส้นผมก็มีสีขาวอมเทาแล้ว

หน้าผากของคุณชายจางมีเหงื่อเย็นซึมออกมาเป็นเม็ดๆ และ
พลันร้องเสียงดังออกมาคำหนึ่ง ทำท่าจะวิ่งออกไปนอกประตูไหนเลย
จะรู้ การเคลื่อนไหวของตวนมู่ชู่ยกลับเร็วยิ่งกว่า เพียงชั่วพริบตา
ก็คว้าแขนของคุณชายจางเอาไว้ได้ ยึดแน่นแล้วว่า "คุณชายจาง เจ้า
อย่าลืมว่ารับปากอะไรเอาไว้ คนที่อยู่ตรงหน้าคือสตรีที่จะใช้ชีวิตอยู่ร่วม
เป็นสามีภรรยากับเจ้า"

คุณชายจางส่งเสียงเอออๆ อยู่ในลำคอ แต่กลับพูดไม่ออกแม้แต่
คำเดียว ชู่ยอวี่พลันแสยะปากยิ้ม ฟันที่เคยขาวดุจไข่มุกเปลี่ยนเป็น
สีเหลืองอมดำที่โยกคลอนไม่กี่ปี่ ระหว่างซี่ฟันที่เหลืองเพียงหรือมแหร้ม
มีเหงื่อสีแดงฉานไหลออกมา

คุณชายจางทนต่อไปอีกไม่ไหว ส่งเสียงร้องนำเวทนาออกมาคำหนึ่ง
แล้วกระชากแขนเสื้อจนขาดออกมาครึ่งหนึ่ง เกือบกลิ้งตะเกียกตะกาย
ออกจากประตูไป

ตวนมู่ซู่ยหัวเราะฮาๆ แล้วหันไปทางซู่ยอวี่ "ปีศาจร้าย ยังไม่รีบคืนร่างเดิม!"

เฟิงจะพูดขาดคำ เสื้อผ้าบนร่างของซู่ยอวี่พลันฉีกขาดแล้วปลิวไปเมื่อจันเจาหันกลับมามองอีกครั้งไหนเลยจะยังมีเงาร่างของซู่ยอวี่อยู่เห็นชัดว่าเป็นยายแก่เหี่ยวแห้งเืองอหลังจุ่มร่างสูงไม่ถึงสองเตี๊ยะ* บนศีรษะเหลือเส้นผมขาวเพียงไม่กี่ปอย เล็บมือคดงอเล็กยาว ทั้งตัวมีแต่รอยเหี่ยวยุ่นกองซ้อนกัน บอกไม่ถูกว่านางแก่มากเพียงใดแล้ว

จันเจาสุดลมหายใจเข้าด้วยความหนาวเหน็บ ปีศาจตนนั้นพลันยื่นปลายลิ้นออกมา เลียไปรอบปาก แหงนหน้าขึ้นส่งเสียงร้องโหยหวนอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็หมุนตัวพุ่งเข้าไปในห้องราวกับสัตว์

เสียงดนตรีพลันหยุดนิ่ง ในบ้านไม่มีเสียงใดๆ สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ราวกับเป็นความฝัน

ผ่านไปนานจันเจาจึงเอ่ยเสียงหนักขึ้น "แม่นางตวนมู่ นิ่งไม่ใช่ควิชาปลอมแปลงโฉมของสำนักชีฮวาลิวงระมัง"

ตวนมู่ซู่ยกล่าวอึ้งๆ "วิชาปลอมแปลงโฉมอะไร นี่เป็นปีศาจมารที่มีชีวิตอยู่มาสี่ร้อยปีตนหนึ่ง"

จันเจาตกตะลึงพริ้งเพริด

ตวนมู่ซู่ยหัวเราะหึๆ "โลกมนุษย์มีกฎหมาย แดนปีศาจก็มีกฎเกณฑ์ศาลไคเฟิงควบคุมหลักกฎหมายในโลก สำนักชีฮวาลิวงก็ทำหน้าที่จับกุมผู้ผิดปีศาจในแดนมนุษย์ ได้เท่าจันเจาเข้าใจหรือยัง"

จันเจานิ่งเงียบไปเป็นนาน ก่อนเอ่ยขึ้น "มิน่า คดีที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักชีฮวาลิวงได้เท่าเปาจึงมักไม่สืบสวนอีก แต่โรมาข้าเข้าใจว่าพวกสัตว์ประหลาดภูตพรายมารปีศาจเป็นเพียงคำพูดที่มาจากบันทึก

* เตี๊ยะ (เตี๋ย) หรือฟุตจิ้นคือระยะความยาวประมาณ 30 เซนติเมตร

เรื่องแปลกประหลาดเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้มาเห็นด้วยตาตัวเอง"

ตวนมู่ซู่ยกกล่าวยิ้มๆ "คนแก่แล้วก็กลายเป็นผี สัตว์แก่แล้วก็กลายเป็นปีศาจ โลกนี้เดิมก็เป็นสถานที่เกิดและอยู่ร่วมกันของคน ผีมารปีศาจอยู่แล้ว ได้ทำให้ฉันเห็นคนมากก็เข้าใจว่าโลกนี้ไม่มีผี เช่นนั้น ผีเห็นผีมากแล้วโยมิไซก็เข้าใจว่าโลกนี้ไม่มีคน มีเพียงผีที่เป็นใหญ่หรือ"

จันเจานิ่งเงียบ

ตวนมู่ซู่ยกกล่าวต่อ "เหตุผลนี้เข้าใจไม่ยาก เจ้าเป็นคนฉลาด ได้ทำให้เขาเข้าใจได้ เขาก็ต้องเข้าใจได้เช่นกัน"

"ได้ทำให้เขา?"

"สำนักชีฮวาลิวเอาตัวผู้กระทำให้ติดไปจากมือศาลโคเฟิงหลายครั้ง ด้วยนิสัยของได้ทำให้เขา ไม่ถามให้ชัดเจน มีหรือจะยอมเลิกรา"

จันเจายังมีสีหน้างวยแต่ก็พยักหน้าน้อยๆ

ตวนมู่ซู่ยกเห็นแล้วให้อ่อนใจเล็กน้อยจึงทอดถอนใจแล้วว่า "เจ้าอาจไม่เข้าใจในเวลาอันสั้น แต่ไม่เป็นไร ต่อไปไปมาหาสู่กันบ่อยเข้า เจ้าก็จะเข้าใจไปเอง"

"ไปมา...หาสู่กัน"

"ได้ทำให้เขาให้ข้าเชิญเจ้าเข้ากระท่อมตวนมู่ เจ้าคงไม่ใช่เห็นว่า เพียงเข้ามาชมการแสดงของปีศาจกระมัง" ตวนมู่ซู่ยกยิ้มพราวเสน่ห์ "วันนี้หยุดแค่หอมปากหอมคอ ได้ทำให้จันเจียกลับเกิด"

"เช่นนั้นข้าไม่รบกวนแล้ว" จันเจาลุกขึ้นเดินออกไป ขณะเดินมาถึง หน้าประตูก็พลันหันกลับไป "เมื่อครู่คุณชายอาจบอกว่าถูกประตูรั้วกัดแล้วยังบอกเห็นปาก..."

"ยังคงเป็นคำพูดประโยคเดิม สิ่งของอายุมากแล้วอาจกลายเป็นปีศาจ" ตวนมู่ซู่ยกยิ้มอย่างแฝงความหมายลึกซึ้ง

ตวนมู่ซุยแยมยั้งดงาม แต่จันเจากลับลับถูกรอยยิ้มของนางทำเอา
หนาวสะท้านไปทั้งร่าง เมื่อมองไปที่กลางลาน ต้นไม้ใบหญ้า ไม่กวาด
กระดังคล้ายกำลังกระซิบกระซาบพูดคุยกันราวเป็นสิ่งที่ชีวิต

ให้เดินออกไปเอง... ในใจของเขารู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา

"เจ้าบ้านไม่นำทาง ไม่ข้ามสะพานตวนมู่" จันเจาเกือบเงิน "รบกวน
แม่นางช่วยนำทาง"

จันเจาที่ยามเผชิญหน้ากับโจรสลัดในทะเลโจรร้ายในป่าไม่เคย
ถอยแม้ครึ่งก้าว ทว่าเมื่อต้องมาเผชิญกับภูตผีปีศาจเต็มตาเช่นนี้
ก็อดขนพองสยองเกล้าไม่ได้

ยังจะต้องไปมาหาสู่กันอีก ช่างเถิดๆ โลกมนุษย์มีกฎหมาย
แดนปีศาจมีกฎเกณฑ์ คนกับผีต่างเส้นทางกัน ยังคงต่างคนต่างอยู่
ไม่เกี่ยวข้องกันจะดีกว่า

unt 2

ยากนักที่จะมีวันใดไม่ได้เข้าเวร

จันเจาเปลี่ยนมาสวมชุดลาลองไปดื่มชาที่ร้านกงซุนที่โรงน้ำชา
ที่อยู่ใกล้กับศาลไคเฟิงมากที่สุด หลงจู่โรงน้ำชาเจอได้เท่าขุนนาง
ไม่ต้องเอ่ยถึงว่าจะเกรงอกเกรงใจเพียงใด รีบค้อมเอวเอ่ยปากไม่หยุด
"เชิญข้างบน เชิญข้างบนขอรับ"

ทั้งสองลงนั่งยังโต๊ะที่ติดหน้าต่าง ดื่มชาขาวชั้นเลิศ ชิมขนมและ
ผลไม้แห้ง นั่งรับลมเย็นๆ กงซุนเซ่อรู้สึกลบคายอกสบายใจจนเกิดอารมณ์
แห่งกวี คิดจะร่ายออกมาสักสองประโยค ทันใดนั้นได้รับใช้ก็เดินผ่านมา
ทางด้านข้าง

จันเจาเรียกตัวเด็กรับใช้ไว้แล้วเอ่ยถาม "ระยะนี้ทางแถบนี้สงบสุข
ดีหรือไม่ คงไม่มีเรื่องผิดกฎหมายอะไรระมัง"

กงซุนเซ่อยันหัวคิ้ว องค์กรักจันผู้นี้ตกลงกันแล้วว่าวันนี้จะออกมา
พักผ่อนหย่อนอารมณ์ สนทนาเพียงเรื่องสัพเพเหระไม่พูดเรื่องงานการ
เหตุใดจึงทำผิดกฎ

เด็กรับใช้สะบัดผ้าซับเหงื่อที่หนึ่งพลางยิ้มจนปากหุบไม่ลง "ได้ทำจันดูท่านพูดเข้า ที่นี่คือที่ไหนหรือ ออกจากประตูก็มองเห็นศาลไคเฟิง ใครกินดีเสียหัวใจหนีเข้าไปถึงได้กล้าทำเรื่องผิดกฎหมายแบบนี้ ถ้าพูดตามภาษาจิวก็ต้องบอกว่าไม่มีคนเก็บของที่ผู้อื่นทำหล่นบนท้องถนน กลางคืนนอนก็ไม่ต้องลงดาลประตูบ้าน..."

จันเจาอมยิ้ม กงซุนเชอจูบเคราแพะของตนทำเป็นไม่ใส่ใจ แต่ความจริงแล้วข้างในเบิกบานยิ่ง รู้สึกเป็นเกียรติยิ่งนัก เป็นเกียรติยิ่งนัก!

คล้ายสวรรค์เจตนาจะตบหน้าพวกเขา ในเวลานี้เอง ที่ด้านล่างห่างออกไปไม่ไกลพลันมีคนร้องตะโกนขึ้น "เงินของข้า! เงินของข้าหายไปแล้ว!"

มีการขโมยเกิดขึ้นแล้ว

จันเจาชะงักตัวมองไปข้างล่าง ตรงบริเวณหนึ่งของถนนมีคนกลุ่มใหญ่เข้าไปมุงแล้ว บุรุษท่าทางคล้ายบัณฑิตผู้หนึ่งกำลังล้วงๆ คล่าๆ ในอกเสื้อของตนอย่างร้อนรน "มารดาข้าล้มป่วยกะทันหัน นี่เป็นเงินที่จะไปเจียดยา จะทำอย่างไรดี!"

ตอนแรกจันเจาจะลงไปตรวจสอบดู แต่เจ้าหน้าที่ลาดตระเวนมาถึงแล้ว เป็นงานในหน้าที่ของผู้อื่น เขายืนมือยาวเกินไปก็ดูจะไม่เหมาะสมนั่งกลับลงมา พอเงยหน้าก็เห็นเด็กรับใช้ผู้นั้นยังไม่ไป ทั้งยังมีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก "ได้ทำจัน ท่านดูนี่ จะต้องเป็นหัวขโมยจากต่างถิ่นเป็นแน่ เพิ่งมาถึง ไม่รู้จักขนบธรรมเนียม..."

ที่พูดมาความจริงก็มีเหตุผลอยู่หลายส่วน หัวขโมยในเมืองคงไม่กล้าทำผิดกฎหมายบริเวณรอบศาลไคเฟิงจริงๆ

จันเจายิ้มๆ ขณะคิดจะพูดอะไรก็มีเสียงร้องโวยวายดังมาจากท้ายถนนอีก "ตัวเงินของข้า! ตัวเงินของข้าหายไปแล้ว!"

เพียงเวลาชั่วประเดี๋ยวนเดียว หัวถนนท้ายถนนมีคดีลักทรัพย์เกิดขึ้น สองคดี ถ้าเป็นหัวขโมยธรรมดาได้เงินมาแล้วต้องหนีไปจึงจะเป็นแผนที่ดี โหนเลยยังจะกล้าไอ้เอ้อยู่ที่เดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนนี้เจ้าหน้าที่ก็มาถึงแล้ว

ดูจากสภาพการณ์แล้วคงไม่ใช่บุคคลธรรมดา อีกทั้งจะต้องยังไม่ได้ไปไหนไกลแน่นอน

จันเจากระซิบบอกกงซุนเซ่อ "ท่านกงซุนนั่งก่อน ข้าไปไม่นานก็มา"

เขาเร่งฝีเท้าลงปาด้านล่าง มองซ้ายมองขวาอยู่ครู่หนึ่งแล้วแทรกตัวเข้าไปกลางฝูงชนเงียบๆ เดียวเดินเดียวหยุด คุณล่ายไม่ใส่ใจอะไร แต่สายตาคมเฉียบ แทบไม่ปล่อยยให้ใครที่อยู่บริเวณใกล้เคียงรอดพ้นสายตาไปได้แม้แต่เงาด้านหลัง

มาถึงหน้าหอสุราไท่ไปซึ่งกำลังลงสุราใหม่ เจ้าแก่น้ำตาอวบอ้อมมีราศีกำลังดูคนงานขนถ่ายสินค้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่ามือข้างหนึ่งกำลังยื่นมายังห้วงหยกขาวมันแพะ* ที่ห้อยอยู่ตรงเอวอย่างรวดเร็ว

จันเจารีบโอบเข้าไป เดินเฉียดไหล่เจ้าแก่น้ำแล้วคว้าข้อมือคนผู้นั้น เอาไว้อย่างว่องไวก่อนที่มือขโมยข้างนั้นจะแตะถูกห้วงหยก จากนั้นก็ลากตัวไปที่ด้านข้าง...

เจ้าแก่น้ำที่รู้สึกรู้สือนั้นยังไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เขามือบัดๆ หัวไหล่อย่างไม่พอใจกลางบ่นพึมพำ "เดินมาชนคนได้อย่างไรกัน"

ข้อมือที่อยู่ในมือฉนวนเนียน นุ่มนวลราวกับไร้กระดูก เป็นอิสตรีหรือพอก้มลงมองใบหน้าคนผู้นั้น จันเจาพลันหัวสมองมึนงง รีบปล่อยมือ

* หยกขาวมันแพะ เป็นหยกราคาแพง สีขาวนวลเหมือนไข่มุกของแพะ เนื้อละเอียดไร้รอยตำหนิ กลิ้งกลิ้งและแวววาวแสง

ทันที

นี่...นี่คือ...

หลังพิงภูผาเขียว สายน้ำไหลคดเคี้ยว เจ้าบ้านไม่นำทาง ไม่ข้ามสะพานตวนมู่

นี่ไม่ใช่เจ้าสำนักชีฮวาลิว แม่นางตวนมู่ผู้นั้นหรือ

ตวนมู่ชวยขมวดหัวคิ้ว นวดๆ ข้อมมือ มองหน้าเขาอย่างไม่พอใจวาบหนึ่ง

แม่นางผู้นี้ในบ้านมีแต่เรื่องแปลกประหลาดพิสดาร จันเจาไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับนางมากนัก

"แม่นางตวนมู่ นี่คือ..."

"จันเจา เรื่องของสำนักชีฮวาลิว คงไม่ต้องชี้แจงกับเจ้าทุกเรื่องไปกระมัง"

แน่นอนย่อมไม่ต้อง จันเจาขอคำยืนยันอย่างระมัดระวังว่า "เหตุขโมยของบนถนนสายนี้ทั้งหมดเป็นฝีมือของแม่นางหรือ"

"อืม"

"ล้วนเกี่ยวข้อกับปีศาจเช่นนั้นหรือ"

นางชายตามอง "เหตุใดจะมีใช่"

เช่นนั้นก็ดี ยืนยันให้แน่ชัดก็พอ จันเจาเบี่ยงตัวเปิดทางให้นางกล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจยิ่ง "จันเจากระทำการบ่มบำไปแล้ว แม่นางตวนมู่ค่อยๆ เดิน"

กลับมาถึงชั้นบน น้ำชายังอุ่นอยู่ กองขุนเช่โยนสายตาหงนสงสัย คล้ายอยากถามแต่ก็ไม่พูด

จันเจาจิบชาคำหนึ่งแล้วเอ่ย "ชีฮวาลิว"

เช่นนั้นหรือ กองขุนเช่หมดความอยากรู้อยากเห็นในทันที

"มา มา ตีหมา ตีหมากันต่อ"

ชาไม่เลว เข้าปากก็หอมชุ่มคอ แต่เสียงคนที่ตั้งมาจากท้องถนน ดูอะอะวอยวายมากขึ้นทุกที ทำให้ในใจของจันเจาเกิดข้อสงสัยขึ้นมาอีก
กำหนดมารปรานปีศาจก็ต้องเกี่ยวข้องกับการขโมยทรัพย์สินด้วยหรือ

ตอนกลางคืน จันเจาสอบถามจางหลงที่รับหน้าที่ออกลาดตระเวน
ในวันนี้ ถึงได้รู้ว่าเพียงชั่วเวลาหนึ่งวัน บนถนนสายนั้นมีคดีขโมยของ
เกิดขึ้นสิบกว่าคดี

มือไวอย่างประหลาด ทำให้คนยากจะระวังได้ไหว เจ้าทุกข์ก็มี
แตกต่างกันไป มีทั้งคนรวยล้นเหลือ และก็มีคนยากจนแทบไม่มีกิน
ดูราวจะกวาดให้หมดถนน จางหลงที่ไม่รู้ความწყมด้วยความแค้นใจ
"พี่ใหญ่จัน ท่านรู้หรือไม่ แม้แต่เงินเก็บไว้ซื้อโลงของยายหงส์ก็ถูก
ฉกไปแล้ว!"

ในใจของจันเจามีเสียงดังเปรี้ยง...ยายหงส์

ยายหงส์ผู้นี้จันเจารู้จัก เป็นยายแก่ขอทานคนหนึ่งที่อยู่ใน
ละแวกนี้ มักเห็นนางเที่ยวขอทานอยู่ตามถนน ตอนกลางคืนก็ไปนอน
ที่วัดร้าง จันเจากับคนในศาลไคเฟิงให้เงินทองนางอยู่บ่อยๆ ยายหงส์
จะเอาเงินทุกเหินที่ขอทานมาได้เย็บติดไว้ในกระเป๋าเสื้อที่แนบติดกับตัว
มืออยู่ครั้งหนึ่งจันเจาถามนางว่าเงินที่เก็บสะสมไว้จะเอาไปทำอะไร

ยายหงส์ตอบว่า "ได้เท่าจัน ท่านไม่รู้อะไร ที่บ้านเดิมของข้ามี
คำพูดอยู่อย่างหนึ่ง คนตายแล้วจะต้องเก็บศพไว้ในโลงอย่างภูมิฐาน
เช่นนี้เมื่อเกิดใหม่ในชาติหน้าจึงจะมีร่างกายที่แข็งแรง ถ้าเพียงแค่เอา
เสื้อกห่อ ท่านลองคิดดู เสื้อกห่อทำยมี่ลมเข้า ลมในเมืองนรกเย็นยิ่ง
ชาติหน้าเมื่อมาเกิดใหม่ บ้างก็เป็นโรคปวดหัว บ้างก็เป็นโรคที่ขา

เช่นนั้นก็ไม่คุ้มกันแล้ว' พุดจบก็บ่นพึมพำ 'เก็บเงินไว้ก็เพื่อซื้อของดีๆ สักใบ'

ดังนั้นเงินของยายหวงสี่จึงเป็นเงินเก็บสะสมสำหรับซื้อของอย่างแท้จริง

จันเจาเกิดรู้สึกไม่พอใจขึ้นมา คราวนี้แม่นางตวนมู่อกจะทำเกินไปแล้ว ปราบปีศาจก็ปราบปีศาจ ไยต้องข่มเหงคนยากจนด้วย

คิดไปคิดมาจึงตัดสินใจจะไปหานาง ไต่ถามให้รู้เรื่อง

นอกเมืองไคเฟิง ชานเมืองด้านตะวันตกห่างจากตัวเมืองสิบสี่
คูเหมือนแม่นางตวนมู่จะพักผ่อนแล้ว ความจริงยังหวั่นๆ แต่
กระท่อมตวนมู่กลับมืดไปหมด จันเจาชะเง้ออยู่บนหัวสะพานหลายครั้ง
จนคิดว่าพຽນนี้ค่อยมาใหม่

ขณะหมุนตัวจะเดินจากไป พลันเหมือนมีใครจ้องมองมาจาก
ทางด้านหลัง

จันเจาหันขวับไปทันที ตวาดเสียงเรียบขาด "ผู้ใด"

คล้ายมีแต่พุ่มหญ้า ไร้สัมผัสไร้เสียง ถ้าเป็นคนทั่วไปอาจหัวเราะ
แล้วไม่ใส่ใจ แต่จันเจาไม่ใช่ เขาเชื่อในสายตาตัวเอง เมื่อครู่ในพุ่มหญ้า
มีเงาสั่นไหวจริงๆ

เขาใช้หลักจุดไฟจุดไฟสว่างขึ้น ยื่นมือไปคิดจะแหวกปลายพุ่ม
หญ้าออกในเวลานี้เองกระท่อมหญ้าคาที่อยู่ตรงข้ามพลันมีไฟสว่างขึ้น
เขาได้ยินเสียงตวนมู่ซู่เอ่ย "ผู้ใด"

ดูท่าคงจะถูกเสียงที่เขาถามขึ้นก่อนว่า "ผู้ใด" ทำให้ตกใจตื่น

จันเจาประสานมือไปทางด้านนั้น "จันเจาแห่งศาลไคเฟิง มีธุระ
จะขอพบแม่นางตวนมู่"

"เข้ามาเถิด"

ในเมื่อเจ้าบ้าน 'พยักหน้า' ก็เท่ากับ 'เจ้าบ้านนำทาง' แล้ว จันเจา
ระบายลมหายใจหนึ่ง ก้าวเท้าขึ้นไปบนสะพาน

ที่ด้านหลัง พุ่มหญ้าพุ่มนั้นสั้นไหวอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็มีชามกระเบื้อง
ลายครามใบหนึ่งกลิ้งหลุนๆ ออกมา

ชามลายครามใบนี้มีแขนเล็กๆ ขาเล็กๆ ในใจยังคงหวั่นหวาด
"หวาดเสียวยิ่งนัก ข้ายังเข้าใจว่าเป็นวันเอ๋อร์ตามมาเสียแล้ว"

จันเจาใส่ใจเรื่องมารยาทเป็นอย่างมาก พอเข้าไปในกระท่อม
ก็กล่าวขอภัยตวนมู่ชู่ยก่อน "มารบกวนเวลาพักผ่อนของแม่นาง
ข้ารู้สึกไม่สบายใจยิ่งนัก"

ตวนมู่ชู่ยกตอบ "ไม่เป็นไร อย่างไรเสียข้าก็ยังไม่นอน"

ยังไม่นอน? แล้วเมื่อครู้ทั้งกระท่อมดับไฟมีด นางทำอะไรอยู่หรือ
"จริงๆ ข้ากำลังปักผ้าอยู่"

ปักผ้า?

มองตามสายตานางไป จันเจาจึงสังเกตเห็นโครงซึ่งผ้าที่ตั้งอยู่
ในห้อง มีเข็มเงินลึบกว่าเล่มร้อยด้ายหลากสีสั้นปักเฉียงๆ อยู่บนผ้า
ลายปักเพิ่งจะขึ้นเค้าโครง ดูเหมือนจะปักลายผีเสื้อวิ่งระบำขม้น
บินวน ทศนียภาพในฤดูใบไม้ผลิอันสดใสงดงาม

จันเจาพูดไปตามพิธีรีตอง "แม่นางตวนมู่ชู่ช่างมีอารมณ์สุนทรีย์
สบายอกสบายใจยิ่งนัก"

ตวนมู่ชู่ยกกลับไม่เอออไปกับเขา "ก็แค่หาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง
เท่านั้น"

หาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง? เหตุใดจึงรู้สึกว้าฝั้งไม่ค่อยเข้าใจ

"จะปักภาพนี้ให้เสร็จ คงต้องใช้เวลาหลายวันอยู่กระมัง"

นางตอบ "ไม่ต้องนานเช่นนั้น"

ขณะพูดก็ยกมือทั้งสองข้างไปทางโครงขี้ผ้า ตบมือเบาๆ เปะๆๆ สามครั้ง

ทันใดนั้นบนโครงขี้ผ้าก็มีแสงสีเงินระยิบระยับขึ้นและคล้ายหมอกหลากสีสั่นแผ่คลุมหนาทึบ จันเจาเขม่นตามองไป จึงพบว่าเข็มเงินสิบกว่าเล่มนั้นกำลังชักเส้นด้ายหลากสีสั่นปักร้อยไปมาอย่างรวดเร็ว รุกถอยมีจังหวะจะโคน ผีเข็มถี่ยิบ เพียงเวลาไม่ถึงหนึ่งถ้วยชา* งานปักก็เสร็จเรียบร้อย

คำพูดที่จันเจาคิดจะเอ่ยชมนางตามมารยาทพลันต้องกลืนกลับลงไป นี่ไหนเลยจะเป็นผลงานของเจ้าตัว กระทั่งความเหนื่อยยากก็ยังไม่มี ไม้รูดปีศาจเข็มปีศาจด้ายจากที่ไหนมาทำงานให้

นางกลับทำท่าคล้ายทำงานใหญ่สำเร็จลุล่วงลง เอาผ้าปักลายออกจากโครงขี้ผ้า พับครึ่ง แล้วก็พับครึ่งอีก พุดพึมพำกับตัวเอง "เอาไปแลกเงินได้อีกก้อนหนึ่งแล้ว"

จันเจารู้สึกแปลกใจ "ชีฮวาลิวยังต้องหาเงินเองหรือ"

ตวนมู่ซุยบอก "เรื่องนั้นแน่นอน ผู้ดีแสวงหาเงินทองด้วยหนทางที่ถูกต้อง ออกแรงทำงานหาเงิน นี่ไม่ใช่หลักการในแดนมนุษย์ของพวกเขาหรือ พวกเราสำนักชีฮวาลิว มาอยู่ที่นี่ก็ต้องคล้อยตามความเคยชินและประเพณีนิยมของที่นี่"

ไม่ถูกๆ มีตรงไหนสักแห่งที่ไม่ถูกต้อง

จันเจาถามอย่างระมัดระวังยิ่ง "ความจริงแม่นางตวนมู่มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์มาก ล้วงหยิบเงินในกระเป๋าผู้อื่นง่ายดุจพลิกฝ่ามือ..."

* 'หนึ่งถ้วยชา' เป็นคำเปรียบ หมายถึงช่วงเวลาสั้นมาก บางตำรากล่าวว่าเทียบเวลาประมาณ 10-15 นาที

"เจ้าหมายถึงขโมยหรือ" ดวนมู่ซู่ยถลึงตาใส่เขาที่หนึ่ง "องครักษ์จันนี่ใช้คำพูดที่องครักษ์พกอาวุธแห่งศาลไคเฟิงควรพูดออกมาหรือ" ยังพิมพ์ต่อ "ให้พี่ใหญ่เข้าใจเข้าคงดีข้าตาย"

"แล้ววันนี้ที่แม่นางก่อคดีลักขโมยติดต่อกันสิบกว่าคดีในละแวกศาลไคเฟิง..."

ดวนมู่ซู่ยสองตาเบิกกว้าง "จันเจา ข้าวกินส่งเดชได้ แต่คำพูดไม่อาจพูดส่งเดช วันนี้ทั้งวันข้ายังไม่ได้ออกจากกระท่อมดวนมู่เลย ข้าไปแถวศาลไคเฟิงตั้งแต่เมื่อไรกัน"

"ข้าเห็นกับตาตัวเอง..."

"คนเรามีที่หน้าตาคล้ายคลึงกัน องครักษ์จันตายแล้วกระมัง"

"แต่รูปโฉมและเสื้อผ้าที่แม่นางผู้นั้นสวมใส่เหมือนกับแม่นางดวนมู่ไม่มีผิดเพี้ยน..."

จันเจาแข็งใจพูดไปตามความเป็นจริง ขณะเดียวกันก็แอบเตรียมพร้อมที่จะล่าถอย เกิดแม่นางดวนมู่ผู้นี้ไม่ใช่เจ้าบ้านที่พูดด้วยง่าย โกรธโมโหขึ้นมาเหล่าปีศาจเคลื่อนไหวพร้อมกัน นั่นเป็นเรื่องถึงชีวิต

ใครเลยจะคาดคิด จู่ๆ ดวนมู่ซู่ยก็ไม่พูดไม่จา

คิวเรียงมาของนางขมวดมุ่นน้อยๆ ถามเขา "เหมือนข้าไม่ผิดเพี้ยนจริงหรือ"

จันเจายืนยัน "เหมือนเป็นพิมพ์เดียวกัน"

ดวงตาทั้งสองของดวนมู่ซู่ยเริ่มมีประกายไม่พอใจ สองมือเริ่มกำแน่น ผ้าที่พับเรียบร้อยอยู่ในมือของนางเริ่มบิดย่น

ท่าทางดูไม่ค่อยดี ดูเหมือนแม่นางผู้นี้จะโกรธแล้ว

ไม่ผิดจากที่คิด พรึบตาถัดมาสองมือของนางพลันแยกออกจากกัน

ผ้าปักผืนนั้นฉีกขาดกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ลายผีเสื้อเรียงระบำนักษัตร
บินวน กลีบดอกไม้กับเศษผ้าร่วงหล่นลงมาพร้อมกัน ครั้นตกถึงพื้น
ก็หายไป ปลายจมูกยังได้กลิ่นหอมที่หลงเหลือจางๆ

ตวนมู่ซู่ยขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "กินดีเสื่อหัวใจมีมาหรืออย่างไร
แม้แต่ข้าเจ้าสำนักชีฮวาลิวก็ยังกลัวสมรเลย!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624584.html>